

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **Ing. J. K.,**
bytem
zast. advokátkou Mgr. Radkou Šimkovou,
sídlem V Kolkovně 921/3, Praha 1

proti
žalovanému: **Česká správa sociálního zabezpečení,**
sídlem Křížová 1292/25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2015, č. j. 5552280096/315-MSE,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného o zamítnutí námitek proti stanovení výše starobního důchodu. Žalobkyně namítá, že žalovaný měl zohlednit dobu její účasti na pojištění i po dobu čerpání neplaceného volna, jestliže po tuto dobu nehradila pojistné pouze z důvodu překročení maximálního vyměřovacího základu pro pojistné. Ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění je nutné vykládat v souladu s jeho účelem, dle kterého se pojištěncům nezapočítává doba pojištění, po kterou bezdůvodně nedosahují příjmů započitatelných do vyměřovacího základu. Dalším principem důchodového pojištění je, aby osoby s vysokým příjmem do dosažení maximální hranice již neodváděly další finanční prostředky. Tato pravidla nelze mísit,

neboť by bylo popřeno pravidlo výjimky pro rozhodnutí soudu o neplatnosti skončení pracovně-právního vztahu, neboť ani po tuto dobu dané osoby nedosahují příjmů započitatelných do vyměřovacího základu. Zároveň je běžné, že zaměstnancům čerpající krátkodobé neplacené volno žalovaný nekrátí dobu pojištění. Smyslem zákona o důchodovém pojištění není ukládat osobám, jak si rozvrhnout své pracovní vytížení. Neplacené volno je součástí firemní politiky např. u vrcholných manažerů, jejichž pracovní vytížení je enormní a přesahuje zákonem stanovenou pracovní dobu, proto je v zájmu zaměstnance i zaměstnavatele předcházet syndromu vyhoření, aby zaměstnanec byl schopen podávat pracovní výkony dlouhodobě. Pokud žalobkyně na pozici vrcholného manažera odvedla vysoký pracovní výkon spojený s dosažením maximálního pojistného na důchodovém pojištění, měla právo čerpat pracovní volno. Pokud splnila své zákonné povinnosti (byla zaměstnána, evidována pro účely sociální politiky a hradila maximální výši pojištění), nelze ji sankcionovat. Postup žalovaného tak byl v rozporu s § 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a odporuje zásadě spravedlnosti, zásluhovosti, zásadě *garance a kompenzace*, jestliže žalobkyně odvedla maximální výši pojistného a nemá nárok na plné zhodnocení tohoto období. Zároveň se domáhá zásady rovnosti a rovného přístupu, jestliže krátkodobé čerpání pracovního volna žalovaný nezohledňuje. Neshledává rozdíl mezi pojištěncem, který každý měsíc po dobu 5 let čerpá 3 dny neplaceného volna a pojištěncem, který čerpá 180 dnů neplaceného volna v celku. Přestože žalobkyně uhradila 100 % pojistného, je krácena ke dni podání žaloby o 1 091 Kč měsíčně na starobním důchodu.

2. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, přičemž mezi výjimkami nedosažení příjmů z důvodu nevykonávání činnosti zakládající účast pojištění doba pobírání neplaceného volna zahrnuta není, nelze ji proto považovat za dobu pojištění. Pokud žalobkyně dosáhla maximálního vyměřovacího základu, z této výhody mohla čerpat pouze tím, že v dalších kalendářních měsících daného roku nemusel zaměstnavatel odvést pojistné, neboť výdělkově byly pokryty zbývající měsíce. Dané však nelze vztahovat na dobu čerpání neplaceného volna, neboť v průběhu jeho čerpání zaměstnavatel povinnost odvádět pojistné nemá, neboť není z čeho, když nárok na započitatelný příjem nevzniká a po tuto dobu se neplatí ani sociální pojištění. Zaměstnanec je účasten pojištění, je-li v pracovním poměru a v souvislosti s tím je mu vyplácen započitatelný příjem. Čl. 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod hovoří o právu občanů na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří, nespecifikuje, jakou formou by mělo být provedeno a odkazuje na zákon, zde zákon o důchodovém pojištění, který stanoví základní výměru důchodu (§ 33 odst. 1).
3. V replice žalobkyně uvedla, že odkaz žalované na § 5 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění úmyslně opomenul další část daného ustanovení, dle kterého jsou zaměstnanci účastni pojištění *v době zaměstnání, pokud jim v souvislosti se zaměstnáním plynou nebo by mohly plynout příjmy ze závislé činnosti, které jsou nebo by byly, pokud by podléhaly zdanění v České republice, předmětem daně z příjmu podle zvláštního právního předpisu a nejsou od této daně osvobozeny*. Článek 30 odst. 1 LZPS garantuje právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří, nikoli právo na hmotné zabezpečení v jeho minimální výši.
4. Při jednání žalobkyně uvedla, že v důsledku vysokého pracovního nasazení se cítila vyčerpaná, proto požádala o neplacené volno, přestože mohla být vedena v pracovní neschopnosti.

5. Podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění je dobou pojištění doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 a v § 5 odst. 4, za kterou bylo v České republice zaplacené pojistné.
6. Podle § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění se za dobu pojištění uvedenou v odstavci 1 písm. a) se u osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) až d) a f) až t a v § 5 odst. 4 nepovažuje kalendářní měsíc, ve kterém nebyly dosaženy příjmy započitatelné do vyměřovacího základu pojištěnce proto, že tyto osoby nevykonávaly činnost zakládající účast na pojištění, pokud nešlo o omluvné důvody; za omluvné důvody se považují skutečnosti uvedené v § 16 odst. 4 větě druhé písm. a). Podmínka zaplacení pojistného uvedená v odstavci 1 písm. a) se považuje za splněnou, v případě, kdy pojistné nebylo zaplacené jen proto, že v kalendářním roce osoba uvedená v odstavci 1 písm. a) dosáhla stanoveného maximálního vyměřovacího základu pro pojistné^{17c)}, a v případě, kdy zaměstnavatel pojistné na pojištění neodvedl, ačkoliv byl povinen toto pojistné odvést, pokud se dále nestanoví jinak; zaměstnavatelem se pro účely tohoto zákona rozumí právnická nebo fyzická osoba zaměstnávající pojištěnce v pracovním poměru a dalších pracovních vztazích, nebo k níž je pojištěnec v jiném vztahu zakládajícím účast na pojištění podle tohoto zákona, jakož i organizační složka státu.^{16a)} Za dobu pojištění uvedenou v odstavci 1 písm. a) se u osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) až d) a f) až k), t) a odst. 4 považuje též doba, po kterou podle pravomocného rozhodnutí soudu nebo mimosoudní dohody uzavřené po podání návrhu na určení neplatnosti skončení tohoto právního vztahu trval nadále jejich právní vztah zakládající účast na pojištění, pokud podle tohoto rozhodnutí nebo této dohody došlo ke skončení tohoto vztahu neplatně a pokud by jinak byla, kdyby nedošlo k neplatnému skončení tohoto vztahu, splněna podmínka uvedená v § 8; podmínka zaplacení pojistného se přitom považuje za splněnou.
7. Starobní důchod se vyměřuje v závislosti na získané době důchodového pojištění a na výši dosažených výdělků v rozhodném období (výpočtového základu). Kritériem pro určení výše stanovení důchodu tak není pouze výše výdělků, ale i doba důchodového pojištění, která je součástí výpočtu výše starobního důchodu. Přiznaná důchodová dávka se vypočítá tak, že se nejprve vynásobením ročních vyměřovacích základů koeficientem nárůstu všeobecného vyměřovacího základu zjistí valorizované roční vyměřovací základy a jejich úhrn. Současně se sečtou vyloučené doby. Výpočet osobního vyměřovacího základu se potom provede tak, že se úhrn ročních vyměřovacích základů za rozhodné období vynásobí koeficientem dle § 16 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. a vzniklý součin se podělí počtem dnů rozhodného období (od něž jsou odečteny tzv. vyloučené doby). Osobní vyměřovací základ, z něhož se stanoví výpočtový základ, se určuje jako měsíční průměr úhrnu ročních vyměřovacích základů pojištěnce za rozhodné období, nikoli však v jakémkoliv rozsahu. Zákon o důchodovém pojištění stanoví tzv. redukční hranice, které určují, jaký podíl příjmu bude započítán do výpočtového základu. Po dobu neplaceného volna pojištěnci nenáleží mzda (plat), proto se o daný rozdíl příjmů sníží osobní vyměřovací základ. Pokud je neplacené volno poskytnuto na celý kalendářní měsíc, takový měsíc se do doby pojištění nezahrne (§ 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění). Neplacené volno po celý kalendářní měsíc tak má dvojí účinek, sníží se jak osobní vyměřovací základ (roční vyměřovací základ), tak i doba pojištění, tedy dva základní čitatele v rovnici výpočtu výše starobního důchodu. Po dobu čerpání neplaceného volna se hradí pouze zdravotní, nikoli sociální pojistné.
8. Jelikož žalobkyně vykonávala výdělečnou činnost v roce 2010 pouze 181 dnů a v roce 2011 dnů 303 (viz evidenční listy důchodového pojištění žalobkyně za rok 2010 a 2011), vznikla

dle žalovaného žalobkyni procentní výměra starobního důchodu na důchod pouze za celých 37 let ve výši 63 %. Z evidenčního listu důchodového pojištění žalobkyně za rok 2010 vyplývá, že za dobu pojištění nebylo považováno období 7-12/2010. Evidenční list žalobkyně za rok 2011 zahrnuje pouze období 1-10/2011, k čemuž žalobkyně uvedla, že v roce 2011 byl ukončen pracovní poměr, přestože za rok 2012 předložila evidenční list u téhož zaměstnavatele. Ve správním řízení uvedla, že ve druhé polovině roku 2010 čerpala neplacenou dovolenou a obdobná situace nastala v roce 2011. V žalobě žalobkyně nespecifikovala dobu neplaceného volna, pouze uvedla a také prokázala, že v roce 2010 i 2011 dosáhla maximálního vyměřovacího základu na pojistné a sociální politiku. Z podkladů i doby pojištění v roce 2011 (303) nijak nevyplývá, že by v roce 2011 žalobkyně čerpala neplacené volno, které by vedlo k aplikaci § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Žalobní body tak ve skutečnosti vymezily pouze spor ohledně roku 2010, i když se žalovaný v soudním řízení omezil pouze na citaci zákona a nepřihlídnutí k roku 2010 i 2011 odůvodnil čerpáním neplaceného volna přesahujícího jeden kalendářní měsíc.

9. V dané věci je právní spor o tom, zda dobou pojištění, tedy dobou započitatelnou pro účely vzniku a výše starobního důchodu, je i doba neplacené dovolené pojistnice přesahující kalendářní měsíc, přestože povinnost uhradit pojistné by mu nevznikla bez ohledu na poskytnuté neplacené volno z důvodu dosažení maximální výše ročního pojistného.
10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Dosažením maximální výše pojistného žalobkyně splnila podmínku zaplacení pojistného podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Ostatně takto stanoví také věta druhá odst. 2 téhož stanovení, dle které je *podmínka zaplacení pojistného uvedená v odstavci 1 písm. a) se považuje za splněnou, v případě, kdy pojistné nebylo zaplaceno jen proto, že v kalendářním roce osoba uvedená v odstavci 1 písm. a) dosáhla stanoveného maximálního vyměřovacího základu pro pojistné*. Danou větu, resp. její citovanou část, však nelze vykládat izolovaně bez zřetele k ostatnímu textu odst. 2 téhož ustanovení. Konstatování zákonodárce, že podmínka zaplacení pojistného je splněna i po dobu následující po dosažení maximálního vyměřovacího základu pro pojistné, je nutné vykládat v kontextu institutu maximálního vyměřovacího základu pro pojistné, jež byl reakcí na zavedení tzv. superhrubé mzdy, čímž došlo ke korekci hrazeného pojistného pojištěnců s vysokými příjmy. Zánik povinnosti hradit pojistné po dosažení maximálního vyměřovacího základu pro pojistné mohl vést k výkladovému antagonismu s podmínkou zaplacení pojistného za „celou“ dobu (§ 11 odst. 1 zákona), proto zákonodárce v § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění definoval citovanou výjimku ze zaplacení pojistného. Zjevně by bylo přehlednější danou výjimkou z nepřičitatelnosti doby neplacení pojistného legislativně koncipovat v odst. 1 § 11 zákona o důchodovém pojištění, avšak i přesto ustanovení výjimky v rámci odst. 2, jež stanoví dále uvedenou podmínku výkonu činnosti zakládající účast na pojištění, nijak nezakládá samostatnou skutkovou podstatu pojištění zahrnující pojištěnce, jejichž příjmy přesahují maximální vyměřovací základ pro pojistné.
12. Soud má za to, že § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění stanoví další podmínku doby pojištění a to *dosažení příjmu započitatelného do vyměřovacího základu pro stanovení*

pojistného za výkon činnosti zakládající účast na pojištění. Tato podmínka v sobě zahrnuje dvě podmnožiny: dosažení příjmu a výkon činnosti. Podle § 16 odst. 7 věty druhé zákona o důchodovém pojištění se *dosaženým příjmem rozumí příjem zúčtovaný*, nikoli tedy skutečně vyplacený zaměstnanci, jakkoli se presumuje, že účtovaný stav je v souladu se stavem faktickým. Jde tak o určení okamžiku dosažení příjmu a tím i určení rozhodného období pro výpočet vyměřovacího základu. Pokud zákonodárce nejen v § 5 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění (např. také v § 5 odst. 3) uvádí: ... *by mohly plynout příjmy ze závislé činnosti*, nejedná se tak o potencialitu příjmu ve smyslu existence nároku na příjem, ale pouze o potencialitu faktickou ve smyslu okamžiku jeho plnění, aby zákon mohl zahrnout co nejvíce potencialních situací. Pokud zákonodárce nejen v § 5 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění (např. také v § 5 odst. 3) uvádí : ...*příjmy ze závislé činnosti, které jsou nebo by byly, pokud by podléhaly zdanění v České republice, předmětem daně z příjmu podle zvláštního právního předpisu a nejsou od této daně osvobozeny*, jedná se pouze o potencialitu daňovou, kdy např. mezinárodní dohoda stanoví vzájemné uznávání doby výkonu výdělečné činnosti a příjmu pro stanovení důchodu, přestože takový příjem nebyl předmětem daně z příjmu v České republice.

13. Důvodová zpráva k § 11 uvádí, že *účast na důchodovém pojištění je vázána především na existenci činnosti, z níž osoba zaplatila pojistné na důchodové pojištění.* I na základě stanovených výjimek z této podmínky odkazem na § 16 odst. 4 písm. a) zákona o důchodovém pojištění (pracovní neschopnost, karanténa, ošetřování nebo péče o osoby zde uvedené, otcovská poporodní péče, doba před porodem, po kterou nebyla vykonávána výdělečná činnost z důvodu těhotenství) lze mít za to, že primární podmínkou doby pojištění je výkon činnosti zakládající účast na pojištění, kdy příjmy z toho plynoucí jsou podkladem pro výpočet výše pojistného a následně starobního důchodu. Danému odpovídá funkce důchodového systému jakožto nástroji sociální politiky, jejíž součástí je i funkce stimulační v oblasti hospodářské, s čímž je provázána zásada zásluhovosti, jejímž východiskem je požadavek na „odpracování“ zákonem stanovených let (§ 29 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění). Český důchodový systém je postaven na průběžném financování z pojistného ekonomicky aktivních osob (plátců pojistného) na úhradu vyplacených důchodů, tedy na solidaritě ekonomicky aktivních jedinců s jedinci již ekonomicky neaktivních z důvodu dosažení věku a uplynutí doby pojištění. Bez dostatečné ekonomické aktivity pojištěnců a s tím spojeného odvodu pojistného je průběžný důchodový systém více a více neudržitelný s ohledem na demografický vývoj společnosti a s tím spojené možné deficitní povahy nastavení důchodového systému z hlediska jeho financování, jež v případě negativní bilance příjmů a výdajů důchodového systému vyžaduje plnění ze státního rozpočtu, který je tvořen odvody ekonomicky aktivních subjektů.
14. Jakkoli z pohledu financování, tedy i udržitelnosti, důchodového systému je zásadní úhrada pojistného, má soud za to, že není dána výlučná přímá úměra mezi zaplacením pojistného a vznikem nároku na starobní důchod, neboť zásadním parametrem vstupu do starobního důchodu je dosažení zákonem stanoveného kalendářního věku a doby pojištění, nikoli však výše zaplaceného pojistného. Přirozeně výše odvedeného pojistného je obecně přímo úměrná době pojištění, proto nelze naopak odvod pojistného zcela pominout a nepřihlédnout k němu.
15. Žalobkyně sice po dobu neplaceného volna splnila podmínku zaplacení pojistného za daný rok, avšak nesplnila podmínku výkonu činnosti a s tím spojené dosažení příjmu za celý kalendářní měsíc. Podmínku dosažení příjmu by bylo možné překlenout určením

osobního vyměřovacího základu úhrnem ročních vyměřovacích základů (§ 16 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění), ale stále není naplněna podmínka výkonu činnosti, kterou soud, jak výše uvedeno, považuje za výchozí, proto ji nelze naplnit zaplacením maximálního pojistného v daném roce a žalobní argumentací o zaslouženém odpočinku po vysokém pracovním nasazení. Benefitem vysokého pracovního nasazení byl její příjem a možnost neplaceného volna, po jehož dobu by nebyla povinna hradit sociální pojistné bez ohledu na dosažení maximálního vyměřovacího základu, avšak nelze na základě něj bez dalšího nárokovat také započtení dané doby do výpočtu důchodu, aniž by zároveň takové odepření zápočtu u žalobkyně vyvolalo existenční nejistotu či ohrožení přiměřeného hmotného zabezpečení ve stáří. Zároveň nelze shledat porušení zásady legitimního očekávání, jestliže zákon výslovně vylučuje z doby pojištění kalendářní měsíc, ve kterém pojištěnec nevykonával činnost za účelem dosažení příjmu v kalendářním měsíci s výjimkou v zákoně uvedených případů.

16. Z ustanovení § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění vyplývá, že za dobu pojištění se nepovažuje kalendářní měsíc, ve kterém nebyly dosaženy příjmy započitatelné do vyměřovacího základu pojištěnce, tedy žádné příjmy. Proto krátkodobé neplacené volno je dobou pojištění, pokud v měsíci byly dosaženy nějaké započitatelné příjmy. Postačí jeden den, po který bude dosaženo příjmu v daném měsíci, a ačkoliv ve zbylé části měsíce nebylo dosaženo příjmu z důvodu neplaceného volna, bude dle uvedeného ustanovení tento měsíc dobou pojištění. Pokud by však docházelo k takové „aktivaci“ doby pojištění splněním minimálního počtu dní v měsíci dlouhodobě, jednalo by se o obcházení zákona. Proto nelze v rámci námitky porušení zásady rovnosti srovnávat pojištěnce s dlouhodobou neplacenou dovolenou s dalším pojištěncem, který totožnou dlouhodobou neplacenou dovolenou přerušuje cíleně každý měsíc z důvodu naplnění doby pojištění. Na základě uvedené úvahy soud neshledává odlišné hodnocení zákonodárce na postavení pojištěnce s celoměsíční neplacenou dovolenou a pojištěnce, jehož doba neplacené dovolené nezahrnuje celý měsíc, za protiústavní. Rovnost ve smyslu ústavně garantovaného rovného přístupu dotčených subjektů nelze vykládat striktně ve smyslu zcela shodných mechanismů výpočtu starobního důchodu pro pojištěnce, jejichž doba pojištění a výše vyměřovacího základu je různá, jestliže takový odlišný přístup vychází ze stanoveného principu pojištění, přičemž princip vázanosti na výkon činnosti je jako takový ústavně konformní. Soud za takový princip považuje zásadu zásluhovosti ve smyslu „odměny za práci ve stáří“ za výkon výdělečné činnosti, kdy starobní důchod je odrazem nejen výše příjmu, ale i doby výkonu práce. Příčinná souvislost mezi skutečným výkonem výdělečné činnosti a „odměnou za práci ve stáří“ formou starobního důchodu je racionálním východiskem zákonodárce bez znaků libovůle, kdy výrazem ústavního zákazu libovůle při stanovování práv a povinností subjektů je ústavní princip rovnosti. Rovnost je kategorie relativní, jež vyžaduje odstranění neodůvodněných rozdílů. Zásadě rovnosti v právech je proto třeba rozumět tak, že právní rozlišování v přístupu k určitým právům nesmí být projevem libovůle, neplyne z ní však závěr, že by každému muselo být přiznáno jakékoli právo. Určitá zákonná úprava, jež zvýhodňuje jednu skupinu či kategorii osob oproti jiným, nemůže být tudíž bez dalšího označena za porušení principu rovnosti. Zákonodárce má určitý prostor k úvaze, zda takové preferenční zacházení zakotví. Musí přitom dbát o to, aby zvýhodňující přístup byl založen na objektivních a rozumných důvodech (legitimní cíl zákonodárce) a aby mezi tímto cílem a prostředky k jeho dosažení (právní výhody) existoval vztah přiměřenosti.

17. S určitým sebezapřením, které je dáno již absencí bezpodmínečné povahy sociálních práv, jichž se lze domáhat pouze v mezích zákonů (čl. 41 odst. 1 Listiny) a z toho plynoucí pravomoci zákonodárce stanovit konkrétní podmínky realizace sociálních práv (srovnej nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/08), soud neshledává v odlišném rozlišení pojištěnce s neplaceným volnem po dobu více jak kalendářní měsíc a pojištěncem s neplaceným volnem nedosahujícím celého měsíce projev libovůle a z toho plynoucí porušení zásady rovnosti, jestliže je dán určitý racionální účel motivující pojištěnce k výkonu činnosti, jakkoli by výkonem zaměstnání žalobkyní namísto neplaceného volna nedošlo k dalšímu plnění pojistného. Zároveň tímto rozdílným hodnocením doby neplaceného volna nedošlo k popření práva žalobkyně na sociální práva – na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří.
18. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. 6. 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce